మేరా గావ్ కో జానా!

(మా వూరెళ్ళాలి)

"వో పీపల్‌కా జేడ్ యాద్గాకీ జునూబ్‌కీ తరఫ్"– కింది పెదవిని పాన్ పరాగ్‌తో యెర్రబడ్డ పళ్ళతో నొక్కిపట్టి, కోపంగా అరిచాడు ముదస్సర్.

"జావ్ జావ్‌రే స్సువ్వర్! వో యాద్గాకీ షుమార్ కీ తరఫ్" బీడీని గట్టిగా పట్టుకున్న పళ్ళ మధ్యలోంచీ ఫరూఖ్ మాటలు రౌద్రంగా వెలువడ్డాయి.

"ఆ పీపల్ చెట్టంటే యేందో, అది మీ వూర్లో యే పక్కన యిరగబడిందో యిప్పుడెందుకురా? దేశంగాని దేశం వచ్చుండేదెందుకు? నోర్మూసుకోని వచ్చిన పని చెయ్యండి"అని పెద్దగా మందలించాడు బత్తయ్య.

దాదాపు నూరు చదరపు గజాల ఖాళీ స్థలంనిండా రకరకాల పిచ్చిమొక్కలు పెరిగిపోయి వున్నాయి. చుట్టూకట్టిన ప్రహరీగోడ దీనంగా తన లోపలున్న యిటుకరాళ్ళను బయటపెడుతోంది. ప్రహరీలోపల వో మూలగా కావలావాళ్ళకోసం కట్టిన సిమెంటుయిటుకల షెడ్డుపైన యాస్‌బెస్టాస్ రేకులు మధ్యాహ్నపు యెండ తీవ్రతను యింకా ప్రతిఫలింపజేస్తూనే వున్నాయి. కిటికీలు లేకపోవడం తో చీకటికొట్టులా కనబడుతున్న షెడ్డుముందు, రేకు తలుపు పక్కన పాత సైకిలొకటి దారి తప్పివచ్చిన యాత్రికుడిలా నిలబడి వుంది. ప్రహరీ గోడకవతల రోడ్డుపైన బస్సులూ, ఆటోలూ పరుగెత్తడమొకటే తమ పని అని చెబుతున్నట్టుగా పరిగెడుతున్నాయి.

వున్నట్టుండి తననేదో దెయ్యం ఆవహించినట్టుగా "జనూబ్ కీ తరఫ్...జాకర్ దేఖోరే కుత్తేకే బేటా!" అని అరుస్తూ ముందుకు గెంతి, తన బలమంతా వుపయోగించి ఫరూఖ్ చెంప చెళ్ళుమనిపించాడు ముదస్సర్. యెదురుచూడని దాడితో ఫరూఖ్ కాస్సేపు విభ్రాతుడైపోయాడు. కానీ వెంటనే తేరుకుని పులిపిల్లలా పైకెగిరి, ముదస్సర్ వీపు వంచి పిడిగుద్దులు గుద్దసాగాడు. ముదస్సర్ చివాలున వెనుదిరిగి, ఫరూఖ్ శరీరాన్నంతా తన చేతులూ, కాళ్ళతో పెనవేశాడు. యిద్దరూ వొకరిపైకి వొకరెక్కుతూ, నేలపైన పడి దొర్లసాగారు. అసలే చినిగిన వాళ్ళ దుస్తులు, మరింతగా చినిగి, చీలికలుపేలికలై వేలాడసాగాయి. తన శక్తినంతా వుపయోగించి వాళ్ళిద్దరి శరీరాలను దూరదూరంగా విడగొట్టడానికి ప్రయత్నించిన బత్తయ్య, అలసిపోయాక, "కొట్టుకోని సావండి. నాదేం పొయ్యింది!" అని విసిరి కొడుతూ దూరంగా వచ్చేశాడు.

"ఠైరోరే...రుకోరే...ఫిర్‌బీ జగడా షుర్‌కరాయా తుమ్ .. తుమ్ దోనోకా చమడా నికాల్నాపడతా..."

కేకలు వినబడగానే బత్తయ్య తిరిగిచూశాడు. రేగిన జుట్టుతో, మాసిన దుస్తులతో, బక్కచిక్కిన శరీరంతో, వంగిన వీపుతో పాత చీపురులా కనబడుతున్న యువకుడు, హవాయి

చెప్పులేసుకున్న కాలితో పాత సైకిలుస్టాండు వేస్తున్నాడు. బత్తయ్యకేసి చూసి, ముఖం చిట్లించుకుని "యేమి అన్నా! నువ్వా వచ్చినావ్?" అని అడిగాడతను.

"రాకపోతే నాకు జరిగితిందా తేజూ! నువ్వునాకు మస్టరిచ్చి రెండువారాలయ్యింది. యీ పొద్దు నువ్వు దుడ్డిస్తేనే రేత్రికి మాకు కూడు..." అన్నాడు బత్తయ్య కోపంగా.

తేజూ గడపపైనున్న బొరకలోంచీ పాత తాళాన్ని బయటికిలాగి, షెడ్డు తలుపులు తెరుస్తూ "క్యోంరే! క్యోం యితనా లేట్ ఆయా? మై దో పెహర్‌కో ఆనేకో బోలానా?" అని కొట్టుకోవడం ఆపిన యువకులిద్దరినీ గదమాయించాడు. ముదస్సర్ రొప్పుతూ "తూమీచ్ బోలో భయ్యా? వోపీపల్‌కా జేడ్ యీద్గాకో కిస్ తారాఫ్ హై... జునూబ్‌హైనా?" అని అడిగాడు. అతడి మాటలు పూర్తిగాకమునుపే ఫరూఖ్ పెద్దగా వురిమి, "వో షుమార్‌కీ తరఫ్ హైరే స్సువ్వర్‌కే బేటా! కితనా బార్ బోలానా తుమ్‌కో గాండూ!" అని రుసరుస లాడాడు.

తేజూ వాళ్ళిద్దరినీ విసుగ్గా చూశాక "చూడు అన్నా! వీళ్ల కోసరం పూరా టౌనంతా చక్కర్ గొట్టి కొత్తకామ్ తెచ్చినా... వీళ్ళు వీళ్ళగావ్‌లో యీద్గాలో వుండే పీపల్ చెట్టు-రాగిచెట్టు - అన్నా యే పక్కనుంది అని జగడం పోతావుండార్..." అంటూ బత్తయ్యకు పిర్యాదు చేశాడు.

"భయ్యా! తుమ్ సచ్ బోల్‌తా యానై?"ఫరూఖ్ గింజుకున్నాడు.

"సాల్‌కు రెండుతూర్లు - రంజాన్‌కూ, బక్రీద్‌కూ నమాజు చేసేకి ఖబరస్థాన్‌కు పొయ్యినప్పుడు చూసే జేడ్ అన్నా అది... అదే పక్కన వుంటిందో యెవురికి యాద్ వుంటింది?" అన్నాడు తేజూ వుదాసీనంగా.

"ఖబరస్థాన్ అంటే స్మశానమేగదా! ఆ మాట జెప్పు... పుట్టి భూమ్మీద పడిన నరపురుగులంతా కడాకరికి చేరుకునే సొంతూరు గుంతేలే! అందుకనే వాళ్ళట్ల గిచ్చులాడుకునేది..." అంటూ బత్తయ్య నవ్వేశాడు.

"అసులు వీళ్ళిద్దురి వూరూ, మా గావూ వొగిటి గూడా గాదు అన్నా! నాకు వీళ్ళ యీద్గా గురించి యేం తెలిస్తింది? మాది కిషన్‌గడ్... వీళ్ళుది మా ససురాల్‌కా గావ్... మౌలీగడ్... జైపూర్‌నించీ అజ్మీర్ రూట్‌లో రామ్ గడ్...రామ్ గడ్ సే కిషన్ గడ్ తీస్ పర్ దోమైల్... కిసన్ గడ్‌సే మౌలీగడ్ బీస్‌పర్ తీన్‌మైల్..." అని వివరించాడు తేజూ.

"బీస్ పర్ తీన్ నై... బీస్ పర్ పాంచ్" ముదస్సర్ మళ్లీ అడ్డుతగిలాడు.

"నై నై... వో బీస్‌పర్ తీన్... తుమీచ్ సచ్ భయ్యా!" ఫరూఖ్ వుక్రోషంతో అరిచాడు.

"బీస్‌పర్ తీన్ నై... బీస్‌పర్ పాంచ్... "

"నై నై... బీస్‌పర్ తీన్ . ."

"సువ్వర్... తుమారా హడ్డీ తోడూంగా..."

"కుత్తే...తుమారా చమ్డా నికలాంగా..."

ముదస్సర్ పైకి వురకబోతున్న ఫరూఖ్‌ను దూరంగా లాగి "గువ్వదొక్కిన టెంకాయ మాదిరింతుండావు. అంతెత్తు మడిసి పైకి యెగిరెగిరి దూకతాండావు. వాడుగాని సరింగా రెండంటిస్తే యీడ్నే యీడిగిలబడతావు. గొమ్మునుండు. కడుపు చేత్తో బట్టుకోని

యేవూరికొస్తామో అదే మన వూరు. ఆమాటకొస్తే యెప్పుడూ అడువుల్లో తిరిగే యెరకలోల్లం మేం. యిప్పుడా అడివిని దొంగల్దోలేసి, యీ టవునులో కొచ్చి చేరిపోలేదా?"అని కసిరాడు బత్తయ్య.

ఫరూఖ్ బత్తయ్యకేసి యెగతాళిగా చూసి, వెకిలినవ్వు నవ్వి" నువ్వు వాచ్‌మేన్‌గా వుండావు ... వొక గర్‌నించీ యింకో గర్‌కు పోతావు. తుమ్‌కో గావ్, గర్ కైసే మాలూమ్ హోతా అన్నా! మేరా గావ్ కైసాహై తుమ్‌కో నహీ మాలూమ్ ..." అని దబాయించాడు.

"తుమార్ గావ్ మై క్యాహైరే! పానీ నై ... గర్ అచ్చానహీ ... వో పూరా గలీజ్ హైరే! ..." తేజూ విదిలించి పారేశాడు.

"వొయిసా బోల్‌నక్కో బాయ్!" ముదస్సర్ విరుచుకపడ్డాడు. "వుస్ కుయ్యేకా పానీ కితనా అచ్చాహోతా! వో మజ్జిడ్‌గా యాద్గా బహుత్ అచ్చాహోతా! వోగర్, వో దాబిడీ, వో మురిగీ, వో... వో" అరమోడ్పు కళ్ళతో చెప్పుకుపోతున్న ముదస్సర్ మేలుకునే కలగంటున్నట్టు కనిపిస్తున్నాడు.

గూనిగా వంగిపోయిన శరీరాన్ని వెనక్కు వంచి, మెటికలన్నీ విరిగేలా నీలిగాక "యీ మార్బుల్ లేయింగు కామ్‌లో నా సర్వీసెంతో వీళ్ళకేం తెలుసు అన్నా! నేను యీ తిరపతికొచ్చే పాంచ్ సాల్ అయ్యింది" అంటూ నిట్టూర్చాడు తేజూ. "యేక్ హజార్ పాంచ్ సౌమైల్‌కా దూర్... రైల్లో రెండు దినాల సఫర్... యిత్‌నాదూర్ వచ్చింది యెందూకు అన్నా? పైసా జమాచేసికోని గావ్‌కుపోతే యిజ్జత్... లేకపోతే గావ్ వాలే మనల్ను బదనాం జెయ్యరా అన్నా! బందువులు మజాక్ చెయ్యరా! సవేరీనించీ షామ్‌దాకా వూరు చక్కర్లు తిరిగేది, కొత్తకామ్ పట్టుకునేది యెవురికోసం? యీ బేవకూఫ్‌లకు గాదా అన్నా!?"

"నీకు చేస్తావుండే పని అవగొడదామనే దానికంటే కొత్తపనికోసరం యెతికేదంటేనే ఇష్టంలే తేజూ!" బత్తయ్య విసుక్కున్నాడు. "పండగ నెలలోపల గృహప్రవేశం చెయ్యాలని యింటి గల్లాయన రంపుజేసి పొయినాడు. పనొప్పించుకునేటప్పుడు నీ దగ్గిర నలుగురు మునుషులుండారని జెప్పినావు. పని ఆరంబంగాకముందర్నే మీ తమ్ముడ్ని వూరికంపించేసినావు. నువ్వేమో యెప్పుడూ వూరిపైన బడి తిరగతావు. యిద్దురితో పని సక్రంగా అవడంలేదని యింటిగల్లాయిన దూంధాం అంటే నన్ను కూలీకి రమ్మని పిలిస్తివి. తీరా పని జెయ్యించుకోని రెండువారాలుగా మస్టరీకుండా తిప్పించుకుంటావుండావు. కిష్టానగరంనించీ యీ తిరచానూరు రోడ్డు నాలుగుమైల్లుండాది. అసలే మీ తెల్లరాయి కాలుపైనపడి కుంటతావుండాను. యింతదూరం సైకిలుతొక్కుకోని వచ్చేదానికి నావల్లెట్లయితాది?"

"యింత షెడ్డు టవున్లో అయితే కిరాయీ చానా అయితింది అన్నా! యీషెడ్డువోనరుది మా రాజస్థానమే! యెప్పుడైనా మార్బుల్ మండీ పెట్టుకుందామని యీ జమీన్ బేరం జేసినాడు. అందుకని పాంచ్ సౌకు మాకు కిరాయికిచ్చినాడు.." అన్నాడు తేజూ.

"మేం లేకపోతే యీ షెడ్డులో కోన్ రహేగా అన్నా! వుస్ కో కిరాయీ మిల్‌గయా! యిస్ జమీన్‌కో వాచ్‌మేన్‌బీ మిల్‌గయా! యిస్‌గర్‌మే పానీబీ నై... వో బాహర్ గర్‌సే పానీ లానా..." ఫరూఖ్ ఆనందంగా నవ్వుతూ చెప్పాడు.

"భయ్యా! ముజ్‌కో దోహజార్‌దేవ్... మై గర్‌జానా..." మరచిపోయిన విషయం జ్ఞాపకం వచ్చినట్టుగా ముదస్సర్ గట్టిగా అరిచాడు.

"పెహలే మై గావ్‌జానా...మేరా తీన్ హజార్ దేవ్..." ఫరూఖ్ గొంతు చించుకున్నాడు.

"మేరా భయ్యా సల్మాన్ వూరినించీ వచ్చినాంకే వీళ్ళను గావ్‌కు అంపించేది... వాళ్ళను కామ్ పూరా చెయ్యమని చెప్పు అన్నా!" తేజా పళ్ళు పటపటా కొరికాడు.

వుత్తరం వైపు కొండల దగ్గరినుంచీ సుడులు రేపుకుంటూ వచ్చిన పిచ్చిగాలి షెడ్డుతలుపును పెద్ద శబ్దమొచ్చేలా వెనక్కుతోసింది. ముగ్గురుమనుషులు పడుకుంటే యిరుకనిపించే షెడ్డులోపల అల్యూమినియం పాత్రలు నాలుగూ, కిరోసిన్ స్టవ్వొకటీ, చిన్న ట్రంకు పెట్టెలు

రెండూ కనబడుతున్నాయి. గోడలకు కొట్టిన చీలలకు మాసిన చొక్కాలూ, పాంట్లూ వేలాడుతున్నాయి.

"చూడు అన్నా! ఆ ట్రంకుతో నేను తిరపతికొచ్చినా..." అంటూ తేజా మళ్లీ నిట్టూర్చాడు. "అప్పుడు యిండ్ల వోనర్లే కిషన్ గడ్‌కు పోయి లారీల్లో మార్బుల్ తెస్తావుండిరి. బండల లేయింగ్ కామ్ మాకిస్తావుండిరి. కానీ యిప్పుడు రాజస్థాన్ షేట్లులు బండల మండీలు తెరిచేసినారు. అన్ని మండీలకు వాళ్ళ లేయింగ్ ఆద్మీ వుండారు. మాకు కామ్ తగ్గిపొయ్యింది. యిప్పుడు యీ వూరి ఆద్మీకూడా మా కామ్ షురూ జేసినారు. కామ్ మిల్‌నా బహుత్ ముష్కిల్ హోగయా! యింత దూర్ వచ్చింది, యింత ముష్కిల్ కామ్ చేసేది యెందుకో యీ జానవర్‌గాల్లకు మాలూమ్ హోతానై అన్నా ..." చెబుతూ చెబుతూ అలాగే గోడకానుకుని, కళ్ళు అర మోడ్చుకొని, తనతో తాను మాట్లాడుకుంటున్నట్టుగా తేజూ చెప్పసాగాడు– "కిషన్‌గడ్‌లో హమారా జోబడీ చానా డామేజీలో వుంది. జల్దీసే మరమ్మత్ కర్‌నా... మేరా బాప్‌కో బీమారీ...దవా ఖానాకు లేజానా...మ్మాకో పైసాబేజ్‌నా... మేరా బెహెన్‌కో షాదీ కరానా... అవుర్...అవుర్...మేరా బీవీ... మేరా బీవీ...గావ్ జానా..."

"వోపీపల్ కా జేడ్ యిద్గాకీ షుమర్‌కీ తరఫ్..." ఫరూఖ్ పలకరించాడు.

"నై నైరే ... వో యిద్గా కీ జునాబ్ కీ పరఫ్" ముదస్సర్ గొణిగాడు.

దూరంగా వుత్తరాన శేషాద్రి కొండలు చీకటితో కలవడం కోసం నల్లబారుతున్నాయి. అలిపిరి కొండపైన నామాలూ,

శంఖుచక్రాలూ వెలిగాయి. ప్రహరీగోడ కవతల రోడ్డుపైన వాహనాలు పరిగెడుతూనే వున్నాయి.

"మొబ్బుయిపోతావుండాది. యింటికాడ నా పెండ్లాం వొంటిగా వుంటింది. నేను బిన్నాగా పోవాల్ల...నా దుడ్డీయ్ తేజూ" అని అడుగుతూతిరిగి చూసిన బత్తయ్య" అరరే! తేజూ! మీ తమ్ముడు ఆటో దిగతా వుండాడు" అని వుత్సాహంగా ప్రకటించాడు.

తలుపులేని ప్రహరీ గోడముందు ఆగిన ఆటో లోంచీ పార్సిల్లోంచీ బయటికి తీసిన కొత్త బ్రష్షులా కనబడుతున్న యువకుడొకడు దిగుతున్నాడు. అతడి వెనకే రోజారంగు కాగితం పూలమొక్కలాగున్న స్త్రీ రెండు కర్రల గుడ్డసంచీ పట్టుకుని దిగుతోంది.

ముదస్సర్ చివాలున పైకిలేచి, ముందుకు పరిగెత్తి, ఆటోలోంచీ దిగిన యువకుడ్ని కౌగలించుకుని "అరర్రే సల్మాన్! తుమ్ గావ్ షే కబ్ నికలారే!" అంటూ వూపి పారేశాడు.

ఆ వెనకే పరిగెత్తుకొచ్చిన ఫరూఖ్ "బాబీ! బాబీ... తుమ్‌బీ ఆగయా!" అని కేరింతలు గొట్టాడు. తన కొత్త చొక్కాకంటిన దుమ్మును రుమాలుతో దులుపుకుంటూ సల్మాన్

ముందుకొచ్చి, సిగ్గుపడుతూ "భయ్యా! బాబీ సునానీ... మై అబ్ ఆనక్కోకర్‌కో షరత్ కియా... మగర్ సునానీ..." అన్నాడు.

గులాబీరంగు నూలు చీర ముసుగులో ముఖం దాచుకున్న యువతి నేలలోకి వేళ్ళు దిగిపోయిన మొక్కలా అక్కడే నిలబడిపోయింది.

"మా తేజూ భయ్యా బీవీ అన్నా!..." అంటూ ఫరూఖ్ ఆమెను బత్తయ్యకు పరిచయం చేశాడు.

"నీ పెండ్లాం వస్తావుండాదని నాతో వొకమాట ముందుగా చెప్పగూడదా తేజూ! తొలీ తడవ యీ వూరొస్తా వుండాది. నా పెండ్లాంను పిలుచుకోనొచ్చుంటే యిన్ని యెర్ర నీళ్ళయినా దిష్టితీసి పోసుణ్ణు." అని నొచ్చుకున్నాడు బత్తయ్య.

"ఆవో బాబీ...యెహీచ్ హమార్ గర్... అందర్ ఆవో..." అంటూ సల్మాన్ ఆమెను పిలిచాడు. ఆమె తలవంచుకుని షెడ్డులోపలికి నడచుకెళ్ళిపోయింది.

ఆమె లోపలికెళ్ళిన తర్వాత తలపైకెత్తిన తేజూ "ఆనేకే పెహెలే ఫోన్ కర్నానీ... బేవకూఫ్" అంటూ తమ్ముడికేసి వురిమిచూశాడు.

"అరేయ్ సల్మాన్! హమారా నానీ కైసీ హైరే...వో మురిగీయోంకీ దాబిడీ, హమారా బా కా సేకిల్...అవుర్ అవుర్...మేరీ మా...వోసబ్ అచ్చాహైనా..." సల్మాన్ ముఖంలోకి కళ్ళార్పకుండా చూస్తూ ముదస్సర్ అడిగాడు.

"మేరా బాబీ బయ్యా క్యా బోలారే? మేరా ఆపా, బైజాన్, అవుర్...అవుర్" ఫరూఖ్ ప్రశ్నలడగడంలోనూ ముదస్సర్‌తో పోటీపడ్డాడు.

"అవుర్ తుమారా బీవీ బీ అచ్ఛీహై..." అని నవ్వుతూ సల్మాన్ సిగ్గుపడ్డాడు.

"యీ ఫరూఖ్‌కు పెండ్లయ్యిందా?" అంటూ బత్తయ్య ఆశ్చర్యపోయాడు.

"వుస్ కో దోసాల్‌కా బేటీ బీ హై అన్నా" అన్నాడు సల్మాన్.

"యే తేజూ బీ నాకంటే చోటా... యేసబీలోగ్ ముజ్‌సే బహుత్ చోటా వుమర్ ..." అంటూ ఫరూఖ్ పెదవులపైన మొలిచిన రెండుమూడు వెంట్రుకలను మీసంలా మెలితిప్పాడు.

"మేమంతా వుండామని పెండ్లాంను పలకరించేదానికి సిగ్గుపడతాండావా తేజూ!కొంచెపు మమ్మల్ని బయిటికి పొమ్మంటావా!" అంటూ బత్తయ్య యెకసెక్కమాడాడు. మూటలా ముందుకు వంగిపోయి కూర్చున్న తేజూ తొండలా తల మాత్రం పైకెత్తాడు. అతడి కనురెప్పలు టపటపలాడాయి. చూపులు దారాలు తెగిన గాలిపటాల్లా తత్తళించాయి.

"మా భయ్యాకెప్పుడూ షరమే అన్నా! నిఖా అయినాంక, జుల్వా అప్పుడు బాబీనెత్తుకోమంటే భలే పరేషాన్ అయినాడు" అన్నాడు సల్మాన్ పళ్ళన్నీ కనిపించేలా నోరంతా తెరిచి నవ్వుతూ.

"చోటీ వుమర్ పిల్లకాయికి నిఖాజేస్తే అంతే అన్నా! అదే నేనైతేనా...", ఫరూఖ్ మళ్లీ మీసంకోసం పెదవులపైన చేత్తో వెతుక్కున్నాడు.

"జుల్వా అప్పుడు ఖుస్‌కా బీవీ యిస్‌కో వుటాకర్ లేగయా!" అంటూ సల్మాన్ పడిపడీ నవ్వసాగాడు.

బత్తయ్యా వాళ్ళందరితోనూ తన నవ్వులు కలగలిపాక "సల్మాన్ వస్తానే పూరికి పోవచ్చని సంతోషపడిపోతే చాలదు. యింతదూరం పయాణం చేసివచ్చిన ఆడకూతిరికి కనీసం టీ నీల్లయినా తేపోండి"అని మందలించాడు.

"చాయ్ గీయ్‌నక్కో! తుమ్ తీనో జాకో కిష్టానగర్‌మే రాత్‌కామ్ కరో... కామ్ వహా జల్దీహోనా... దూసరా గర్ మే బీ పాలిస్ కర్నా... జావ్‌జావ్" అన్నాడు తేజూ నిర్లిప్తంగా.

"చూడు అన్నా! దోపెహర్‌దాకా రా రా అని సతాయించినాడు. యిప్పుడు జావ్ జావ్ అంటాడు" ఫరూఖ్ ముఖం ముడుచుకున్నాడు.

"రాత్ కా కామ్ మైనహీ కర్‌సక్‌తే ... అవుర్ మై కల్ సవేరే రేలే పకడ్‌కర్ గర్‌జానా! మేరా కమాయీ ముజ్‌కోదేవ్..." అన్నాడుముదస్సర్ నిక్కచ్చిగా.

"మై కల్ కో..." అంటూ యేదో చెప్పబోయిన సల్మాన్ అన్న కోపంగా చూడగానే షెడ్డులోపలికి జారుకున్నాడు. పాతచొక్కా పాంటులుతీసుకుని షెడ్డు వెనకాల కెళ్ళి దుస్తులు మార్చుకోసాగాడు.

"మై జల్దీసే స్నాన్ కర్‌నా... కల్ సవేరేగావ్ జానా!" అని చెబుతూ ముదస్సర్ షెడ్డులోపలినుంచీ ప్లాస్టిక్ బక్కెట్ తీసుకొచ్చాడు.

"అవురేక్ బకెట్ పానీ బీ లావ్... బాబీ కేలియే!" అన్నాడు సల్మాన్.

అందరినీ కలయజూశాక "తేజూ! నా దుడ్డియ్యి! నేను పోవాల్ల" అన్నాడు బత్తయ్యా పైకిలేచి, సవకం విదిలించి భుజంపైన వేసుకుంటూ.

తేజూ రెండు యాభైరూపాయల నోట్లు ముందుకు చాపి "మిగిలింది రేపు షామ్‌కో యిస్తాను అన్నా... పొయిన గర్ కామ్ కా పైసా రేపు వస్తింది. మా సల్మాన్‌ను గూడా నీ సైకిల్‌లో లేజావ్... రాత్ కామ్ కరో... రాత్‌కామ్‌కు బీస్ పర్ పాంచ్ జ్యాదాయిస్తా..." అన్నాడు తేజూ.

"ముజ్‌కో నీంద్ ఆతాహై! మై యహీ సోతే... నువ్వుపో..." అని కసిరాడు ఫరూఖ్.

"యిక్కడ్నా? యీ జానెడు కొంపలో నువ్వెట్ల పండుకుంటావ్ పోదాంరా!"అన్నాడు బత్తయ్యా నవ్వుతూ.

"యీ షెడ్‌లోనే మేం చార్ ఆద్మీ పండుకోలేదా?" ఫరూఖ్ వాదించాడు.

"నీకు పెండ్లిగూడా అయ్యిందంటా వుండారు. మొగుడు పెండ్లాలుండే కొంపలో నువ్వెట్ల దూరతావు? తూతూ! సిగ్గులేదా? పైకిలేచిరా పోదాం..." అని దబాయించాడు బత్తయ్యా.

నీళ్ళు నిండిన ప్లాస్టిక్ బక్కెట్‌తో తిరిగొచ్చిన ముదస్సర్ "వో గర్‌కా బుడ్డీ పానీకి రావొద్దని గాలాందేతా .." అన్నాడు. షెడ్డులోపలికెళ్ళి, తేజూ భార్యతో యేవో మాట్లాడుతూనే బట్టలు తీసుకున్నాక షెడ్డువెనకున్న నీళ్ళ తొట్టి దగ్గరికెళ్ళిపోయాడు.

షెడ్డులోపల గిన్నెలు దొర్లుతున్న చప్పుడయ్యింది.

సల్మాన్ లోపలికి తొంగిచూసి "క్యాహోనా బాబీ!" అని అడిగాడు. తరువాత బయటికి తలతిప్పి "బాబీ కో పానీ హోనా..." అన్నాడు. తేజూ వురిమి చూడగానే సత్తుదేగిశా తీసుకుని ప్రహరీ దాటుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

అదరా బాదరా స్నానం ముగించి, తడిఒంటికే బట్టలు మార్చుకుని వచ్చిన ముదస్సర్ "మేరాపైసా జల్దీదేవ్... మై కల్ సవేరీ రైల్‌కో గావ్ జానా!" అన్నాడు కరకుగా.

"మై పెహలే జానా... తుమ్ రుకో..." అరిచాడు ఫరూఖ్.

"అబ్ మై కిస్‌కీ బాత్ సున్‌తానై... మై జానా! మై జాతూ! హొత్తాచ్... మేరా బాగ్ బీ రెడీ హోగయా!" అని చెబుతూ ముదస్సర్ షెడ్డులోంచీ జిప్ బాగ్గొకటి తీసి చంకకు తగిలించుకున్నాడు.

"అబ్ పైసా నైరే... కల్ దేతూంలే రొకో..." అంటూ తేజూ ముదస్సర్ ప్రయాణాన్ని వాయిదా వేయించడానికి ప్రయత్నించాడు.

"దేతో దేవ్ ... నైతో జావ్. మై తయార్ హోగయా ... కల్ సవేరే మై నికల్‌తాహూ... బస్ ..." అన్నాడు ముదస్సర్ మాటల్ని వొత్తి పలుకుతూ.

సత్తు దేగిశానెత్తుకొని తిరిగొచ్చిన సల్మాన్ పరవశంగా "వో అవురత్ అబీబీ గాలియాం దేతాహై" అన్నాడు.

"అబ్ తుమ్ జల్దీ కిష్టానగర్ జావ్... యే దోనోబీ వో సేకిల్‌మే ఆతే... తుమ్ జావ్‌రే జావ్..." పాన్ పరాగ్ తుంపరలు రాలుతూండగా, చేతులు పెద్దగా తిప్పుతూ తేజూ గొంతు వుగ్గబట్టుకొని అరిచాడు. ఫుట్‌పాత్‌పైన ఆపేక్షగా కొనుక్కున్న రంగురంగుల చెప్పుల్ని తొడుక్కున్నాక "అబ్ చలో అన్నా!" అన్నాడు సల్మాన్ నీరసంగా.

"యే బురా హైరే...ముజ్‌కో టోకరా దేఖర్ జానక్కోరే!" అని ఫరూఖ్ అరుస్తూనే వున్నాడు.

"మేరా పైసా దేవ్‌రే!" అని ముదస్సర్ దబాయిస్తూనే వున్నాడు.

రోడ్డు పైకొచ్చాక బత్తయ్యా పంచపైకెగ గట్టుకుని, సైకిల్ సీటు పైకెక్కాడు. సల్మాన్ వెనకస్టాండుపైకి యెగిరి కూర్చుని "చల్ చల్ మేరా గాడీ!" అని పెద్దగా పాడబోయాడు. తర్వాత "అబ్ మేరా భయ్యాకా ఖేల్ ఖతమ్...ఖతమ్ ఖతమ్" అంటూ అదేరాగంలో పాడసాగాడు.

తిరుపతికీ తిరుచానూరు మధ్య తిరుగుతున్న వాహనాలు యెవరో తమను తరుముతున్నట్టుగా దౌడు తీస్తున్నాయి. దూరంగా వుత్తరాన శేషాద్రి కొండలు చీకటితో చేతులు కలిపేశాయి. గాట్‌రోడ్డుపైన మిణుగురువురుగుల్లా మెరుస్తూ వెళ్తున్న బస్సులను నడకదారి వెంట వెలుగుతున్న దీపాలు కవ్విస్తున్నాయి. శ్రీనివాస కళ్యాణ మండపాల దగ్గరి ట్రాఫిక్ జామ్‌ను చూపెడుతూ "పెండ్లిండ్ల కాలంగదా, వొగిటే జనం!" అన్నాడు బత్తయ్యా. సైకిల్ బైరాగిపట్టెడ వైపుకు తిరుగుతూనే సల్మాన్ "భయ్యాకాఖేల్ ఖతమ్... అబ్‌ఖతమ్ ఖతమ్" అని మళ్ళీపాడసాగాడు. బత్తయ్య పొంగుకొస్తున్న గసను అణుచుకుంటూ "నోర్మూసుకోరా!" అనికేకేశాడు.

"మావూర్‌లో మా భయ్యా అన్నీ జూటే బాత్ బతయా అన్నా! యహా పెద్దయిల్లు కిరాయికుంది అనీ, పని అచ్చా చల్తా అనీ, పైసా బహుత్ కమాతా అనీ అన్నీ జూటీ బాతే బోలా.. అబ్ మా బాబీకీ సచ్ మాలూమ్ హోగయా!... అబ్ దేఖో తమాషా... బయ్యాకా ఖేల్ ఖతమ్... బాబీకా ఖేల్ షురూ..." సల్మాన్ మళ్లీ రాగం తీశాడు.

వేగంగా వస్తున్న స్కూటరొకటి పక్కనుంచీ గీపెడుతూ తుర్రుమంది. కంగారుపడుతూ పక్కకు తప్పుకోబోయిన బత్తయ్యకాలు ఫెడలుపైనుంచీ జారింది. తగిలిన చోటనే దెబ్బ తగలడంతో బత్తయ్య నొప్పితో కెవ్వుమని అరిచాడు.

"నువ్వు యిదర్ బైటో అన్నా! నేను ఫెడల్ తొక్కతా." అంటూ సల్మాన్ సైకిలు స్టాండు పట్టుకున్నాడు. వెనక సీటు పైన కూర్చుని కాస్సేపు సేదదీరిన తర్వాత "యింక తిరుక్కోని రానని జెప్పేసి పోతివిగదా! మళ్ళీ యెందుకొచ్చినావు సల్మాన్?" అని అడిగాడు బత్తయ్య.

"వహా మేర్‌గావ్‌లో కామ్ నహీ అన్నా... జోబిడీ కో రిపేరీ కర్నా... పైసా కమానా ... పైసాకేలియా ఆనాహీ పడా..." అన్నాడు సల్మాన్.

"వస్తావస్తా మీవదినను గూడా పిల్చుకోనొచ్చేసినావు. యింక మీరేం తిరుక్కోనిపోతార్లే! యీవూర్లోనే మీ అన్న బిడ్డల్ని గూడా గనుక్కోని, కాపురం జేసుకుంటా వుండిపోతాడు" అంటూ బత్తయ్య యీల వేయసాగాడు.

"వొయిసా నహీహోతా అన్నా! తోడీ దిన్ అవుర్ కామ్.. పాంచ్‌మైనే... సాల్ యా దోసాల్... బస్ యే హమారా గావ్‌నై అన్నా! యీ వూర్లో మేం వుండం అన్నా! మేరాగావ్ కో జానా... జానాహీ హోగా... జానాహీ హోగా..."సల్మాన్ పాటపాడసాగాడు.

సైకిల్ అన్నమయ్య సర్కిల్ దాటి, దక్షిణ దిశగా పరిగెత్తసాగింది. రోడ్డుపక్కన బ్రాందీ షాపుల ముందు సంరంభం ప్రారంభమవుతోంది. వైకుంఠపురం ద్వారం దగ్గర చిన్న చిన్న కొట్ల ముందు పలహారాల అమ్మకం హుషారుగా సాగుతోంది. కాస్త దూరంగా సాగాక యిండ్లు పలచబడ్డాయి.

"ఆ అంగిడి దగ్గర సైకిల్నాపు సల్మానా! బియ్యమూ పప్పు కావాల." అన్నాడు బత్తయ్య. కొట్టుదగ్గరి పని ముగిశాక సైకిలు మళ్లీ పరిగెత్తడం ప్రారంభించింది.

దూరం నుంచీ విస్తరించుకుంటూ వస్తున్న వూరు దీపాల వరదలా కనబడుతోంది. పిచ్చి మొక్కలు పెరుగుతున్న మైదానంలో అక్కడక్కడా కడుతున్న యిండ్ల దగ్గర గుడ్డి దీపాలు కాపలాగాస్తున్నాయి.

దళసరిగా అద్దళం వూసుకున్న పగటి వేషగాడి ముఖంలా వికృతంగా కనబడుతున్న యింటిముందు సైకిలు ఆగింది. యింకా తలుపులు బిగించని ప్రహరీగోడ పెద్ద పెద్ద రంధ్రాలతో వికారంగా కనబడుతోంది. తలుపులు తగిలించిన కిటికీలతో యిల్లు చుట్టూ రంధ్రాలు పడిన రాక్షసపాత్రలా అసహ్యంగా నిలబడివుంది. ప్రహరీగోడకు ఆనించిన రకరకాల ఆకారాల పాలరాతి బండలు చీకట్లో జంతువులేవో నిలబడినట్టుగా కనబడుతున్నాయి. యింటి చుట్టూ పడిన ఖాళీ పాలితిన్ కవర్లూ, కరెంటు సామాన్ల అట్టపెట్టెలూ, చినిగిన గోతాలూ, దినపత్రికల అవశేషాలూ, యీదురు గాలితో ఆడుకుంటున్నాయి.

యింకా సున్నం కొట్టని సిమెంట్ గోడల వరండాలో కూచున్న స్త్రీ పైకిలేచి "యే యరవకాడ బోయినోడివి? యిప్పుడా రావాటం?" అని బత్తయ్యను కసిరింది.

బత్తయ్య చేతుల్లోని పొట్లాలను ఆమెకిచ్చాక "తేజూతమ్ముడు - సల్మాను... యిప్పుడే వాళ్ళూరునించీ వచ్చినాడు. తేజూపెండ్లాం గూడా వచ్చుండాది" అన్నాడు. ఆమెమూతి

మూడు వంకరలు తిప్పుతూ, ప్రహరీ గోడకానుకుని వున్న వాచ్‌మేన్ గుడిసెలోకి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె కొంగు పట్టుకున్న వాడిలా బత్తయ్య కూడా గుడిసెలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

సల్మాన్ "భయ్యాకాకామ్ ఖతమ్... అవుర్ యహా కామా పూరా బాకీ.." అని పాడుతూ గదులన్నీ తిరగసాగాడు. వాయువ్య దిశలోని మాస్టర్ బెడ్‌రూం స్కర్టింగ్ తప్ప మిగిలిన బండల లేయింగ్ పనంతా పూర్తయివుంది. హాల్లో పాలరాతి బండలు వోమూలలో సర్దుకుని వున్నాయి. మరోమూల సిమెంటు మూటలూ, తెల్ల సిమెంట్ బస్తా, బండలుకోసే మిషనూ పనికోసం యెదురు చూస్తున్నాయి. గోడపైన స్విచ్ బోర్డుల్లో వెలుగుతున్న యెరువురంగు స్విచ్‌లు చీకట్లో తిరుగుతున్న అడవి జంతువుల కళ్ళల్లా గోరగిస్తున్నాయి. సల్మాన్ వరండాలోకి తిరిగొచ్చి, పాన్ పరాగ్ పొడి తీసి నోటబెట్టుకుని, పిట్ట గోడ పైన కూర్చున్నాడు.

వుత్తారాన కొండల దగ్గరి నుంచీ కాంతిగా కరిగిన కాలం నగరవు శివార్ల దగ్గరి కొచ్చేసరి ఆగిపోయి ఘనీభవించినట్టుగా కనబడుతోంది. మట్టిరోడ్డుపైన అప్పుడప్పుడూ వెళ్తున్న వాహనాలు ఆసరికే నిద్రపోతున్న పరిసరాల్ని మందలిస్తున్నాయి. పిచ్చి మొక్కల చుట్టూ మిణుగురుపురుగులు గానుగెద్దుల్లా తిరుగుతున్నాయి.

కాస్సేపటి తర్వాత గుడిసెలోంచీ బయటి కొచ్చిన బత్తయ్య "అప్పుడే తూగేసినావా సల్మానూ!" అని పలకరించాడు. ఆరమూసిన కళ్ళతో జోగుతూ కలగంటున్నట్టుగా కనిపిస్తున్న సల్మాన్ పిచ్చి నవ్వు నవ్వి "పొయిన ఐత్‌వార్ యాటయానికి మాగావ్‌లో మా అమ్మికి రోటీలు రుద్దియిస్తావుంటి అన్నా!" అన్నాడు.

సవకంతో నేలపైనే దుమ్ముగవతలికి చిమ్మేశాక బీడీగాల్చుకుంటూ కూర్చుని "వచ్చి రెండు గెళ్ళుగాలేదు... అప్పుడే మీ వూరిపైకి గాలి మల్లిందా నీగ్గూడా!" అని నవ్వేశాడు. తర్వాత "అంత యిడిసి పెట్టలేకుండా వుండేటప్పుడు యింత దూరం వచ్చేదెందుకు? మీ దేశంలో కయ్యాకాలవా లేవా? సేద్దమో గీద్దమో వుండదా? యిక్కడేమైనా వరుంబడి మానావురిగా వస్తావుండాదా?... అన్నీ యిడుసుకోని వచ్చినాంక వూరోవూరో అని అంగలార్చేదెందుకు?" అని ప్రశ్నించాడు.

సమాధానంగా సల్మాన్ మరో పిచ్చినవ్వు నవ్వాడు.

"అవన్నీ అట్ల పెట్టు... ముందిప్పుడు నీ బోజనం సంగతేంది?" అంటూ బత్తయ్య పెద్దగా నవ్వాడు.

సల్మాన్ పెదవుల్ని సాగదీసి "భయ్యా రోటీలంపిస్తాడులే అన్నా!" అన్నాడు.

"నువ్వు రాంగానే వాళ్ళు మీ వూరికి పోవాలని చెప్పుల్లో కాళ్ళుబెట్టుకోనుండారు. నేను ముందంటే నేను ముందని గిచ్చి జెగడాలకు పోతా వుండారు. వాళ్ళొచ్చినట్టే, నీకు తిండి దెచ్చినట్లే ... యీ గెతిగా లాగితే యీ యింట్లో బండలేసేపని యెప్పుటికి ముగిసేట్టు? ఆ యింటిగల్లాయినకు యింకా యెన్ని నెలలు బాడిగింట్లో దొర్లాలని రాసి పెట్టుండాదో!" అంటూ బత్తయ్య పెద్దగా ఆవులించాడు.

"మా ఆద్మీ మా గావ్‌కు పొయినా దస్‌దిన్‌కో, బీస్‌దిన్‌కో వాపస్ వచ్చేస్తారు అన్నా! మీ కామ్‌కేమీ బదనాం జరగదు. యిస్ గర్‌కో దేఖో... అబీ కరెంటు కామ్ బాకీ హై...

ప్లంబర్ కామ్ వహీ పడాహై... కిడికీకి దర్వాజోం బనానా హై... యివి అన్నీ అయ్యేకి టయిం పడతాది. మా కామ్ గూడా అప్పుడికి ఖతమ్ హోతా... గర్‌వాలేకో గుస్సా ఆనా మామూలీ... మనకామ్ వాళ్ళకేం తెలుస్తుంది అన్నా!" అంటూ సల్మాన్ గూడా ఆవులించాడు.

చీకటిలోంచీ పుట్టుకొస్తున్నట్టుగా సైకిలొకటి మట్టిరోడ్డుపైన ప్రహరీగోడముందు ఆగింది. వెనక సీట్లోంచీ జిప్‌బాగ్‌తో బాటూ దిగిన ముదస్సర్‌తో "వో తీన్ సౌ మేరా బాబీకో దేనా బులానక్కోరే ..." అని హెచ్చరిస్తున్నాడు ఫరూఖ్.

"వీళ్ళిద్దరూ యెప్పుడు కలిసిపొయినారు? యెంత వొద్దిగావస్తావుండారో జూడు" అంటూ బత్తయ్య ఆనందంగా నవ్వాడు.

జిప్ బాగ్‌ను వరండాలో పడేశాక "కల్ సవేరే పెహలా రేల్ కో జానా... తేజూ ముజ్‌కో పచ్చీస్ సౌ దియా... మైజాతాహూ!" అన్నాడు ముదస్సర్ ఆనందంగా.

"యీ స్సువర్‌ను చూడు అన్నా! వీడు నన్ను మోసం జేసి గావ్‌కు పోతావుండాడు... వీడు బడా టక్కర్ అన్నా!" ఫరూఖ్ గూడా నవ్వడానికే ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

ముదస్సర్ కిందకూచున్నాక "వో రేల్ కితనా బజా నికల్ తా? జనరల్ బోగీమే సీట్ మిల్‌తా యానై? టికట్ కో క్యూమే ఖడానా? టికెట్ కితనాహువా? తుమ్ పాంచ్ బజే ముజ్‌కో టేషన్‌కో లేజానా? వోరేల్ యిటార్సీకో కబ్ జాతా? వహాసే జేపూర్ గాడీ కితనా బజే ఆతా?" అంటూ ప్రశ్నలు అడగడంలోనే సంతృప్తి పడసాగాడు.

ఫరూఖ్ వరండాగోడపైన కూర్చుని, కాళ్ళుకిందికి వదలి, బీడీ వెలిగించుకున్నాక "వాడు యెప్పుడు వస్తాడో అడుగు అన్నా ... జల్దీగా రమ్మని చెప్పు అన్నా! బాద్ మే నేనూ పోవాల" అన్నాడు.

ముదస్సర్ వులిక్కిపడి "మై వాపస్ ఆతానై. వహా ముజ్‌కో జ్యాదా కామ్‌హై..." అని తల అడ్డంగా తిప్పాడు.

"తుమ్ గడబిడ్ హోనక్కో భయ్యా! వో కిదర్ జాయేగా? దస్ పంద్రాదిన్ మే వాపస్ ఆతే... దేఖో..." అన్నాడు సల్మాన్ నీల్గుతూ.

"మై తుమ్‌జైసే జూటీ బాత్ నైబోల్‌తే... నేను వాపస్ రాను... రాను" అని కేరింతలు గొట్టాడు ముదస్సర్.

గిన్నెకు కట్టిన చీటీ గుడ్డను విప్పి, రొట్టెలను బయటికి తీశాడు ఫరూఖ్. సల్మాన్ చిన్న సత్తు కారియర్ను విప్పి సబ్జీ అందుకున్నాడు. బత్తయ్య యింటిలోంచీ పెద్ద చెంబుతో నీళ్ళు తీసుకొచ్చి వాళ్ళముందు పెట్టాడు.

"తుమ్‌బీ ఆకర్ తోడా కావోరే! బూఖ్‌నై?" అని ముదస్సర్‌ను పిలిచాడు ఫరూఖ్.

కళ్ళు మూసుకుని పడుకున్న ముదస్సర్ జిప్ బాగ్గును గట్టిగా పట్టుకుని "అబ్ బూఖ్‌నై... టేషన్ మే సవేరే రోటీ మిల్‌తా యానై? దోపెహర్ రోటీ కోస్సీ టేషన్ మే మిల్‌తా? యహా టేషన్‌మే పాక్ కర్‌కో జానా పడ్‌తా క్యా?" అని గొణిగాడు.

"కల్ కీ బాత్ కల్... అబ్ ఆకర్ కావోరే!" అని సల్మాన్ కసిరాడు. యెంతకూ ముదస్సర్ లేవకపోవడంతో "కల్ కో గావ్‌కు పోతాడు గద అన్నా! అందుకే బూక్ లేదు వానికి ..." అంటూ సల్మాన్ పళ్ళన్నీ కనిపించేలా నవ్వాడు.

బత్తయ్య పైకిలేచి "తేజూ పెండ్లాంను పలకరించినాడా లేదా?" అని అడుగుతూ చిలిపి నవ్వునవ్వాడు.

"వుస్ కో బహుత్ షరమ్ అన్నా! మేము వుండేదాంకా శిర్ పైకెత్తలేదు..." అంటూ ఫరూఖ్ గొల్లున నవ్వాడు.

"అబ్ భయ్యా కాఖేల్ ఖతమ్... బాబీ కా ఖేల్ షురూ... భయ్యాకా ఖేల్ ఖతమ్.. బాబీ కా ఖేల్ షురూ..." సల్మాన్ మళ్లీ పెద్దగా పాడసాగాడు.

"మొగుడూ పెండ్లా కొట్లాట యెంచేపులే... యీ వరకు అంతా సద్దుమణిగి పొయ్యుంటాది. పొద్దన్నించీ మీతో గూడా పనిచేసి వొళ్ళంతా అలిసి పొయ్యింది. నేను గూడా పడుకుంటాను.. తెల్లారితో టేషన్‌కు పొయ్యేటప్పుడు చెప్పేసి పోండి" అని మాట్లాడుతూనే బత్తయ్య గుడిసెలోకెళ్ళిపోయాడు.

"అబ్ వాచిమేన్ కా ఖేల్ ఖతమ్... వున్ కా బీవీకా ఖేల్ షురూ..." అంటూ సల్మాన్ పాడసాగాడు.

రొట్టెల కంచాన్ని గుడ్డతో కట్టేశాక, పక్కకు జరిపి "అబ్ మైబీ సోనా!" అన్నాడు ఫరూఖ్ పడుకుంటూ.

జిప్‌బాగ్ పైన తలపెట్టుకుని పడుకున్న ముదస్సర్‌కేసి చేయి చాపుతూ, "వో దేఖో... వో కల్ సవేరే జానేవాలా... అబ్ కైసే సోతాహై దేఖో" అంటూ సల్మాన్ యెగతాళి చేశాడు.

వుత్తరాన కొండలు చీకటిలో కలసిపోవడంతో నడకదారి వెంట వెలుగుతున్న దీపాలు ఆకాశంలోకి పారిపోతున్నట్టుగా కనబతున్నాయి. చీకటి పరచుకున్న వూరిలోపల వెలుగుతున్న వీధి దీపాలు నల్లటి వలలో తగులుకున్న పావురాయిల్లా బిక్కుబిక్కు మంటున్నాయి. ఆకాశంలో చుక్కలు దారితప్పి నిలబడిపోయాయి. వూరి బయట కొత్తగా విస్తరిస్తున్న కృష్ణానగర్‌లో యిప్పుడిప్పుడే కడుతున్న యిండ్లు చీకటితో వొద్దికగా సంసారం చేస్తున్నాయి. యింకా పూర్తిగాని యిండ్లను గుడ్డిదీపాలు పహారా కాస్తున్నాయి.

నడిరాత్రి మెలకువ వచ్చినప్పుడు గుడిసెలోంచీ బయటికొచ్చాడు బత్తయ్య. వరండాలో పడుకున్న ముగ్గురు యువకుల శరీరాలూ గురకలు తీస్తున్నాయి. ముదస్సర్ తల జిప్‌బాగ్ పైన్నుంచీ కిందికి దొర్లిపోయివుంది. ఫరూఖ్ నిద్రలోనే పలవరిస్తున్నాడు. సల్మాన్ నోరంతా తెరచుకుని, జొల్లు కారుతుండగా గురకపెడుతున్నాడు. బత్తయ్య యింటి చుట్టూ రెండు ప్రదక్షిణాలు చేశాక, నిట్టూరుస్తూ జిప్‌బాగ్ తీసుకుని గుడిసెలో కెళ్ళిపోయాడు.

వుత్తరాన ఆకాశంలో కెళ్తున్న దీపాలు జాగారం చేస్తూనే వున్నాయి. వూరిని కప్పిన దీపాలకాంతి పొగమంచుగా మారి వణుకుడు తెప్పిస్తోంది. యింటి చుట్టూ పెరిగిన పిచ్చిమొక్కల మధ్య కీటకాలు వేటాడుకుంటున్నాయి. యింటిలోపల వరండాలో గుడ్డి విద్యుదీపం దగ్గర బల్లులూ, రెక్కల పురుగులూ దాగుడుమూతలాడుకుంటున్నాయి. మాటు మణిగిన వూరిలోపల రైళ్ళుమాత్రం కాలాన్ని లెక్కబెడుతున్నట్టుగా కూతలు కూస్తూనే వున్నాయి. తూర్పున ఆకాశంలో నలుపురంగు గాఢమైన నీలంరంగులోకి మారుతోంది.

బయటినుంచీ కలకలమేదో చెవులకు సోకగానే, నిద్రపోతున్న బత్తయ్య వులిక్కిపడి, ధిగ్గున లేచి కూచున్నాడు. యెవరో మెడబట్టుకుని గెంటినట్టుగా గుడిసె బయటికి విసురుకొచ్చాడు. నీడలాంటి ఆకారమొకటి ప్రహరీదాటి రోడ్డుపైకి పరిగెడుతూ కనిపించింది.

వరండాలో పడుకున్న ఫరూఖ్ పక్కన గొంతుక్కూచున్నసల్మాన్ "అన్నా! అన్నా! ఫరూఖ్... హోగయా! పూరా గజబ్ హోగయా! వో ముదస్సర్ సైతాన్ అన్నా! వో యిస్‌కో మారా! ఖూనీ కర్‌దియా అన్నా! అల్లా! మైక్యాకరూం అల్లా!" అంటూ పెద్దగా యేడవసాగాడు.

వూడిపోతున్న పంచను గట్టిగా పట్టుకుంటూ బత్తయ్య వొక గెంతుతో వరండాలోకి దూకి, ఫరూఖ్ కేసి చూశాడు. నుదుటిపైన్నుంచీ కారుతున్న రక్తంతో ఫరూఖ్ తలవెంట్రుకలు తడిసిపోయి వున్నాయి. అతడి ముఖంలో నివ్వెరపాటు అలాగే నిలబడిపోయివుంది. కనురెప్పలు మూతబడుతున్నాయి. పెదవులు టపటపా కొట్టుకుంటున్నాయి. అరిచేతులు తెరుచుకుంటూ మూసుకుంటూ అల్లల్లాడుతున్నాయి. పాదాలు విలవిలా కొట్టుకుంటున్నాయి.

"వో ముదస్సర్ యిస్‌కో మార్‌కర్ దౌడ్ దియా అన్నా! యే మర్‌గయా అన్నా! మై క్యా కరూం అల్లా!..."సల్మాన్ చేతులు పెద్దగా తిప్పుతూ, నోరంతా తెరిచి పెద్దగా యేడవసాగాడు. పూరింటిలోంచీ లేచి బయటికొచ్చిన బత్తయ్య భార్య నిశ్చేష్టురాలై నిలబడిపోయింది.

వంగి ఫరూఖ్ చేయిపట్టుకున్నాక "గొమ్మునుండు... యింగా బతికే వుండాడు... బిన్నాగా ఆస్పత్రికెత్తుకోని పోతే బతికిపోతాడు... ఆటోనో రిక్షానో తేపో..." అని అరిచాడు.

"యీ టయింలో యిప్పుడు ఆటో, రిగ్షా ముష్కిల్ అన్నా! యే మర్‌గయా అన్నా!" సల్మాన్ మాటలు యేడుపుతో కలిసి ముద్దముద్దగా వెలువడసాగాయి.

"యేమే! ఆపక్క కలుజు దగ్గిర వాచ్‌మేన్‌కు రిగ్షా వుండాల ...పొయి చూడు" అని భార్యను కేకేశాడు బత్తయ్య. ఆమె చీకటిలోనే ముందుకు పరిగెత్తింది. బత్తయ్య సవకాన్ని తడిపి ఫరూఖ్ తలకు బిగించి కట్టాడు. అతడి శరీరాన్ని పైకెత్తిపట్టుకున్న సల్మాన్ తన చేతులు రక్తంతో తడిసిపోవడం కనిపించగానే, యెలుగెత్తి యేడవసాగాడు.

"ముందు సైకిలు స్టాండు తియ్యి. యెనకాల కుచ్చో బెడతాను. నువ్వు పడిపోకుండా పట్టుకో... నేను హేండలు పట్టుకోని తోస్తాను. ఆస్పత్రికి బిన్నాగా చేర్చాల..." అని పురమాయించాడు బత్తయ్య.

స్టాండుపైన కూచోబెట్టిన ఫరూఖ్ శరీరం విరిగిన మునగకొమ్మలా వాలిపోతోంది. బత్తయ్య బలాన్నంతా వుగ్గబట్టుకుని సైకిలు ముందుకు నెట్టాడు. వాలిపోతున్న ఫరూఖ్ శరీరాన్ని గట్టిగా పట్టుకుంటూ సల్మాన్ యేడుపు కొనసాగించాడు. చీకటిని నెడుతున్న నీడల్లా మూడు ఆకారాలూ ముందుకు కదిలాయి.

కలుజుదగ్గర వాచ్‌మేన్ భార్యతో బాటూ యెదురొచ్చిన బత్తయ్య భార్య "ఆ మడిసి లేడు మామా! వూరికి పొయినాడంట! రిగ్షామాత్రం వుండాది" అని అరిచింది.

"రిగ్షా నిట్ల తోసకరా!" గసబోస్తూ అరిచిన బత్తయ్యగొంతు పులిపైన దూకుతూ అరిచిన జింకపిల్ల కేకలా బీభత్సంగా ప్రతిధ్వనించింది.

"టైర్లలో గాలుండాదో లేదో!" అంది కలుజుదగ్గరి వాచ్‌మేన్ భార్య కంగారుగా.

ఆమె మాటలు వినబడనట్టుగా బత్తయ్య యెడమచేత్తో ఫరూఖ్‌ను పట్టుకున్నాక, హేండలు పైన్నుంచీ కుడిచేతిని తీసేశాడు. సైకిలు అలాగే దప్పుమని కిందపడిపోయింది. సల్మాన్ మరోవైపు పట్టుకుని యెత్తుకోగానే, బత్తయ్య ఫరూఖ్ శరీరాన్నలాగే రిక్షాసీటులో

కుదేశాడు. చాలాసేపటి తర్వాత ఫరూఖ్ గొంతులోంచీ మూలుగులాంటి శబ్దం బయటికి తోసుకొచ్చింది. సల్మాన్ సీటుపైన కూర్చుని, ఫరూఖ్ శరీరాన్ని అబ్బలించి పట్టుకున్నాడు. బత్తయ్య పంచెను తీసి భుజంపైన వేసుకున్నాడు. పొడవాటి నిక్కరులోంచీ అతడి నల్లటి కాళ్ళు పట్టుజారిపోతున్నట్టుగా వణుకుతూ కనిపిస్తున్నాయి. సీటు పైకెక్కి బలమంతా వుపయోగిస్తూ ఫెడల్లు తొక్కసాగాడతను.

యిప్పుడిప్పుడే పలచబడుతున్న చీకటిలో కొండల అంచులు మాత్రం లీలామాత్రంగా కనబడుతున్నాయి. చీకటిలో పడివున్న రోడ్డుకు యింకా స్మారకం రాలేదు. రిక్షా పద్మావతీ కాలేజీ ముందునుంచీ వచ్చి చిత్తూరురోడ్డులోకి తిరిగింది.

"యిస్‌కో కయీ బార్ బోలామై ... వో ముదస్సర్ సైతాన్ ...బేయిమాన్ ... దుష్మన్... వుస్ సే ఖేల్ నక్కోరే కర్‌కో మై బోలా! యేసునానీ... వుస్ కా బాగ్ వుస్‌కో దేదేవ్ కర్కో మై సతాయా! వే సునానీ...వో ఖూనీ కర్ దియా!" సల్మాన్ యేడుస్తూనే చెప్పుకుపోతున్నాడు.

"రేత్రి మలిజాంకాడ లేచొచ్చి చూస్తే మీరంతా నిద్ర పోతావుండారు. ఆ ముదస్సర్ గాడు వాని బాగ్గును కూడా యిడిసి పెట్టి దొర్లతావున్నాడు. యీ నడమ మన యిండ్ల కాడ దొంగతనాలు జాస్తీ అయినాయి. దుడ్డూ దస్కం వుండే సంచి గదా! యెవుడైనా యెత్తుకోనిపోతాడేమో అని యెత్తుకోని బొయ్యి గుడిసెలో భద్రంజేసినా ..." అన్నాడు బత్తయ్య పొంగుకొస్తున్న గసల మధ్యలో.

"అయ్యో అన్నా! ఆ ముదస్సర్ బెయిమాన్... సైతాన్... ఆ జిప్పుబాగు తీసి దాంచిపెట్టినాడని, గావ్ పోనీకుండా టకరా యిస్తావుండాడని, ఫరూఖ్‌కో మారా! ఫరూఖ్ లేదని సచ్ బోలా... మగర్ వో... సునానీ... యిస్ కో మార్ కర్ దౌడ్ లియా! బడా మార్బుల్ లేకర్ యిస్‌కా శిర్ పర్ గిరాయా..." సల్మాన్ మరింత పెద్దగా యేడవసాగాడు.

రిక్షా తొక్కుతున్న బత్తయ్య వెన్నుపాములోకి క్రూర జంతువేదో జరజరా పాకినట్టయింది. అతడి శరీరం చెమటతో తడిసి ముద్దయిపోసాగింది. అతడు పెద్దగా ఊపిరి పీలుస్తూ వదులుతున్నప్పుడల్లా రిక్షా పూర్తిగా కదలిపోతోంది. రిక్షాలో సల్మాన్ వొడిలో పడివున్న ఫరూఖ్ శరీరం చలవరాయిబండలా బరువెక్కుతోంది.

యేడుస్తూ వెనుదిరిగి చూసిన సల్మాన్ తమరిక్షాను చీకటికొమ్మలేవో తరుము తున్నట్టుగా అనిపించగానే గట్టిగా ఫరూఖ్ శరీరాన్ని కౌగలించుకున్నాడు.

ముసల్మానుల యీద్గాలోంచీ పెరిగి, రోడ్డుపైకొచ్చిన కానగ చెట్టుకొమ్మలు బత్తయ్యకు పెనవేసుకుంటున్న పాముల్లా కనిపించాయి. మరికాస్త దూరం వచ్చాక ఖబరస్థాన్‌లోంచీ పెరిగి రోడ్డుపైకి బారలు చాపుతున్న వేపకొమ్మలు కనబడగానే ఫరూఖ్ కలవరించిన పీపల్ జేడ్ గుర్తు కొచ్చి బత్తయ్య బయంతో వణికి పోతూ "వూరికి పోతానూ పోతానూ అని నిజంగానే మనందరి సొంతవూరికి బయిల్దేరేసినావా ఫరూఖా!" అని యేడవసాగాడు.

(జూలై 2009, చినుకు)